

Montrealas Jauniešis

Nr. 9.

1972. gada 5. februārī

6. gada gājums

K A Z A

Es guļu maigā zālē. Man rokā grāmata maza.
Nes saldu un dzeltenu vēju ar augumu līdzī sev kaza.

Es viņas siltumu jūtu un dzirdu tās elpu dziedam.
Tai Mīkstās un baltās sprogas spīd līdzīgi plūmes ziedam.

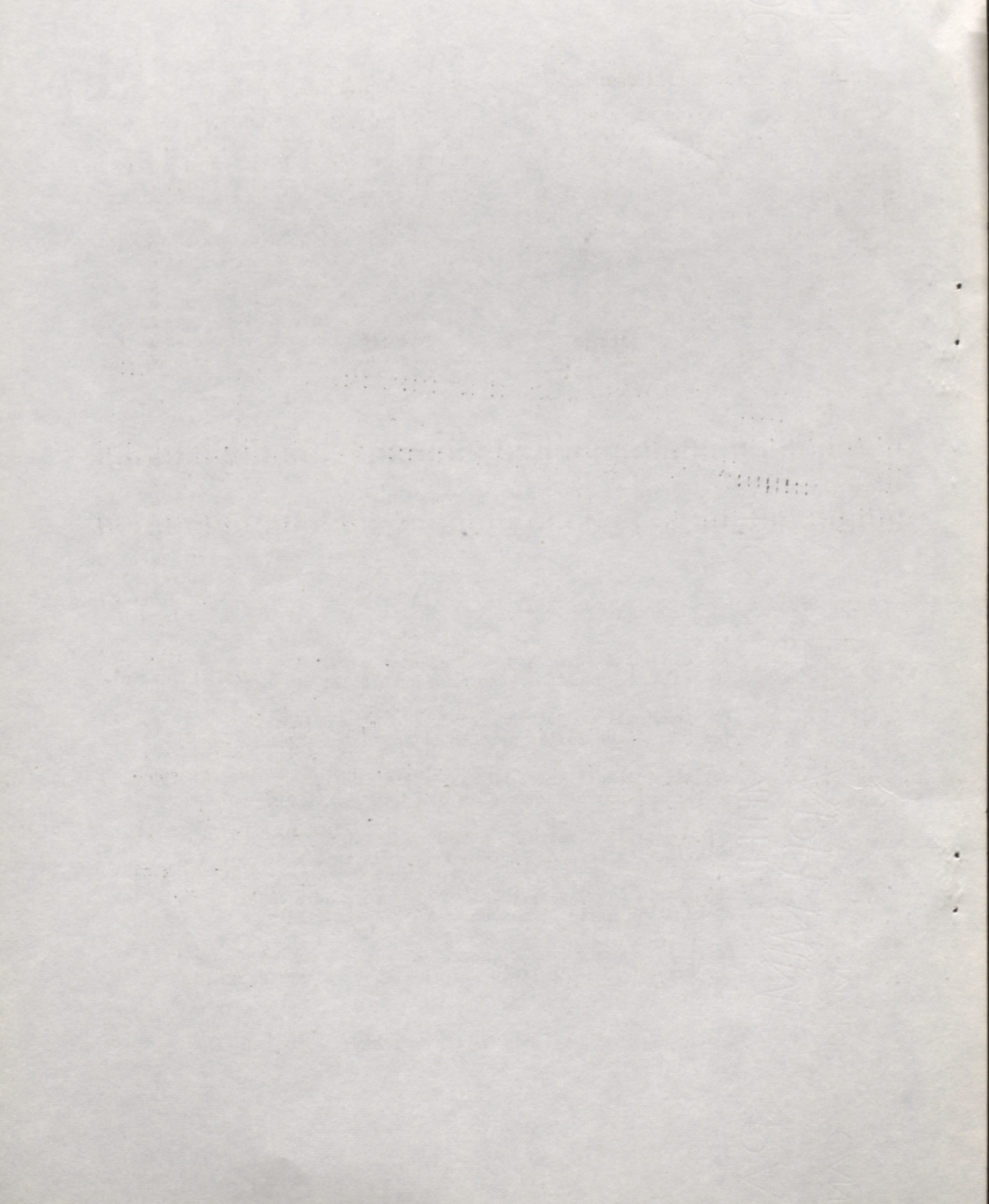
Ceļ kaza debesīs galvu un saka mīkstu mēli,
Ko pabāž man pretī kā slaidu un sārtu arbuza šķēli:

- Man nepietiek vairs ar putniem, ar kaklā pakārto zvanu,
Es gribu tām melnām skudrām, kas lapās tev, kļūt par ganu.

Tās smaržo kā vaivari brūni un kož manas acis saldi.
Ar ko viņas darīji rāmas un baltā grāmatā valdi? -

Es smaidu un saku: - Ar garu. - Ar garu? - un brīnās kaza
Par svešo un savādo lietu, kurai klausā grāmata maza.

ALEKSANDRS ČAKS.

JAUNĀ 1972. GADA SAGAIDĪŠANA.

Visa māja bija tīra un sagatavota jaunajam gadam. Šis gads, man liekas, būs ļoti svarīgs mācībām, jo sāksu rudenī mācīties vidusskolā.

Astoņos vakarā gaidījām ciemiņus atbraucam. Tieši astoņos izdzisa elektrība un visapkārt bija tumšs. Steidzīgi iedzudinājām sveces visās malās. Iekurinājām kaminā ugunskuru, un mājās radās jauka omulība. Kad ciemiņi ieradās, visi bijām labā gara stāvoklī. Elektrība iedegās tikai vienos pēc pusnakts. Tagad elektrībai vairs nebija sevišķas nozīmes. Sveču gaismā sadūrām balonus un dzērām vīnu. Bet tagad varējām kausēt svinu un liet laimes. Arī varējām uzsildīt pīrāgus. Mēs visi bijām tik priecīgi, ka ieaicinājām arī Hydro virus sasildīties un uzdzert laimes. Kad es beidzot tiku gultā, es pateicos, ka man bija tik lašs 1971 gads, un vēlējies, kaut 1972. gads būtu tāds pats, ja ne labāks.

TIMOTEJS OZOLIŅŠ, 7. kl.

IEPIRKŠANĀS ALEXIS NIHON PLAZĀ.

ZIEMASSVĒTKU dāvanās mēs, bērni, saņāmām arī naudu. Pēc svētkiem es ar māsu aizbraucām uz Alexis Nihon Plazu iepirkties. Bija laba sajūta, ka mums nebija jāsteidzās. Mēs staigājām mierīgi un lēni. Alexis Nihon Plazā ir daudzi veikali: "butiks", maiznīca, kurpju, grāmatu, drēbju, gleznu un daudzi citi. Mana māsa gribēja sev nopirkt kādas drēbes, bet es sev negribēju. Drēbes mani neinteresēja. Es nevarēju atrast, kas man patiktu. Beidzot es ieraudzīju kādu mazu veikalu. Tur bija daudz "posteru", un es atradu vienu "life-size" kumeļa "posterī". Es to nopirku. Māsa nopirka sev vesti, un pēc tam mēs braucām mājās ar autobusu.

Kad mēs tikām mājās, es pilīmēju manu lielo bildi pie sienas savā istabā, kur es vienmēr varu uz to skatīties.

GUNTA VĪTIŅŠ, 7. kl.

G a d a l a i k i .

Mums šeit, Kanadā, tāpat kā Latvijā, ir četri skaisti gada laiki. Tie man patīk, tāpēc ka katrs ir savādāks. Nav kā dienvidos, kur saulīte spīd un ir silts visu cauru gadu.

Ziemā spožš balts sniegs ir uz zemes un ārā ir auksts. Ziemā varam slēpot, slidot un braukt ar ragaviņām. Šinī gada laikā ir arī Ziemassvētki.

Pavasari viss sniegs kūst. Visa zeme ir slapja. Dienas lēnām kļūst gaŗākas, un putni atkal sāk atgriezties. Puķes sāk ziedēt, un lapas plaukst no pumpurjiem koku zaros.

Vasarā ir daudz jauku nodarbību ārā, kad skola ir beigusies. Varam peldēties, kad ir karsts jeb kad vien gribas. Varam sportot un darīt daudzas citas lietas, kas ziemā nav iespējams. Visā pasaule ir zaļa un smaržu pilna.

Rudenī koku lapas sāk krāsoties: sarkanas, oranžas un dzeltenas. Kad lapas ir nokritušas, visi iet tās grābt un sadedzināt. Zosis un citi putni laižas uz dienvidiem. Kļūst arvien aukstāks. Vējš pūš un lietūs biežāk līst. Dienas lēnām kļūst īsākas. Ziemā atkal nāk tuvāk.

Vienalga, ja arī ziemā ir mežoniģi sniega puteņi, pavasari ir mitrs un slapjš, vasarā ir kādreiz ļoti karsts un rudens ir lietains un vējains, man visi gada laiki patīk. Kad viens beidzas un otrs sākas, man vienmēr ir ļoti laba sajūta, jo nu ir pārmaiņa.

ERIKS KALACIS, 7. kl.

Bēdu, manu lielu bēdu,
Es par bēdu nebēdāju!
Liku bēdu zem akmeņa,
Pāri gāju dziedādama.

Neviens mani neredzēja,
Kad es gauži noraudāju;
Piedurknīte, tā redzēja,
Tai slaucīju asariņas.

Tautas dziesmas.

SVĒTKU VAKARĀ.

Ziemas svētki nāk.
Eglīte jau rotāta.
Māja tīri uzposta
Ziemassvētku vakarā.
Zvaigznes spoži zaigo
Tumsās debesīs,
Atspīd eglu zaros
Balti nosnigušos.
Visas zvaigznes debesīs
Spīd visgaišāk šonakt.
Šonakt bērniņš piedzimis
Betlemē.

KRISTĪNE ORTMANIS, 6. kl.

ZIEMAS DIENA.

Kad upē ledus bija labi saslis, mēs gājām slidot. Mūsu papus arī nāca mums līdz. Mans brālis nemācēja labi slidot. Viņš brauca vairāk ar kamanīnām. Mans papus piesēja kamanīnām garu auklu un slidotot vilka kamanīnas līdz. Tas manam brālim ļoti patika. Mēs slidojām viņiem pakal, un mūsu suns Draugs, priecīgi riedams, skrēja mums līdz. Tas sagādāja mums ļoti daudz prieka. Mēs dzīvojam Lašinas kānāla malā. Slidot drīkst tikai gar pašu malu. Tālu nevar iet, jo tur ir izliktas zīmes, kas brīdina slidotājus no briesmām, kas viņiem draud, jo ledus vēl ir plāns. Izslidojušies un izpriecājušies pārnācām mājās. Paēdām vakariņas. Pēc vakariņām mēs skatījāmies televīziju, kur rādīja skaistu filmu. Pēc tam es lasīju grāmatu un gāju gulēt.

KATRĪNE KRAULIS, 7. kl.

Tas nekur nederīgs
Kāds ziediņš pazemīgs,
Ko meža tumsums klājis.
Bet Dievs ir garām gājis
Un viņu sveicinājis.

KARLIS SKALBE.

SKOLOTĀJU ORKESTRIS.

Manu angļu skolu sauc par Dalkeith School. Katru gadu mums ir Ziemassvētku koncerts. Šo gadu es domāju, ka tas būs pavisam labi izdevies. Parasti visas klases, kas grib, var piedalīties, bet šo gadu tikai pirmā, otrā, trešā un ceturtais piedalīsies. Septītajā klase uzvedīs teātri "Toms Sojers", mazie dziedās un koris nodziedās dažas Ziemassvētku dziesmas. Šis ir pirmais gads, kad skolotāji arī piedalīsies un viņiem būs pašiem savs orķestris. Viens skolotājs spēlēs klavieres, otrs skandinās zvaniņus, mana skolotāja kratīs bērnu skaitekli, viens cits spēlēs bungas, kas ir īstenībā krēslī uzlikti viens uz otra. Daži skolotāji kratīs visādus zvaniņus, viena skolotāja, nedaudz lielāka par mani, spēlēs "tuba", un otra spēlēs instrumentu, kas izskatās kā kokle, bet izklausās kā kaķis, kad viņš naid. Mana draudzenes skolotāja izlikās, ka viņa nevar spēlēt savu tauri, un skolotāja viņai blakām kratīja zvaniņus tuvāk un tuvāk. Skolotāja gāja tālāk un tālāk no zvaniņiem. Beigās viņa pūta un pūta, līdz iznāca taures skaņas, tad viņa paklanījās, it kā viss orķestris būtu viņas ideja un viņa būtu par visiem labākā. Šis numurs pataisīja visu Ziemassvētku koncertu daudz jautrāku.

INTA HUNS, 6. kl.

SNIEGA PĀRSLAS CEĻOJUMS.

Šakot ardievu mākonītim mazā sniega pārsla sāka slīdēt lēni uz zemi. Viņa nolaidās uz mājas jumta, bet tur nepalika tik ilgi, jo liels vēja brāziens to nopūta uz plašajiem egles zariem. Ak, kā viņai te patika. Egle smaržoja, un viņai patika skatīties, kā putni lēkāja pa zariem un viens otram kaut ko stāstīja. Bet arī tur viņa nevarēja ilgi palikt, jo atkal vējš to pacēla un nogrūda uz ielas. Citas pārslas nolaidās viņai blakus un virsū, un drīz visa iela bija klāta ar biezu sniega segu. Tur viņa satikās ar

visiem viņas draugiem, kuri iepriekš bija dzīvojuši tajā pašā mākonī, kur viņa. Tur viņa palika kādu laiciņu. Pēkšņi viņa dzirdēja stipru troksni un to sāka velt un stumt lielā čupā. Nu viņa gulēja stipri saspiesta starp visiem draugiem. Nepagāja ilgs laiks, kad nāca lielāks troksnis, un pārslīpa redzēja lielu mašīnu, kas rāva sniegu iekšā savā tumšajā vēderā un caur gaŗu knābi splāva ārā. Drīz pārslīpa atradās lielā parkā, sniega kupenā. Tur tā gulēja un skatījās, kā bērni cauri parkam gāja uz skolu un atkal mājās. Reizēm tie iekrita sniegā un skaļi smējās. Tiem laikam patika mikstais sniegs. Saule sāka spīdēt spožāk, un drīz nāca pavasaris. Sniegpārsla izkusa, un viss, kas no viņas palika pāri, bija maza pelķīte, kas izskatījās kā liela asara.

ANDRIS ORTMANIS, 1. ģ.kl.

F A R M Ā.

Netālu no manas angļu skolas atrodas kāda farma, kuru var apciemot publika. Rudenī es un mana draudzene bieži tur aizbraucām ar riteņiem. Par šo farmu uzzināju no savas draudzenes.

Pirmā lieta, ko farmā redzēju bija aitas, kas ganījās lielā laukā. Mēs piebraucām laukmalā. Saplūcām zāli un turējām to rokās. Gandrīz visas aitas nāca pie mums, it kā mums būtu kāda citāda īpaša zāle.

Tālumā mēs redzējām kazas, kas arī bija palaistas laukā. Kazas uzvedās tāpat kā aitas. Tikai vienai kazai gribējās vairāk zāles. Tā rotaļīgi sitās ar ragiem.

Tad mēs izgudrojām apskatīt govju kūti. Mēs iegājām lielā istabā, kur bija visādas ziņas par govīm. Gājām pa mazu gaiteni, kas veda kūti, kur bija daudz govju.

Tādā ļoti garā telpā bija teļi. Tie izlikās mazi salīdzinājumā ar govīm. Bet vislielākie bija bulli. Tie spēca vai gulēja. Viņu novietnes bija apžogotas ar metala stabiem. Viens bullis bija ļoti nemierīgs. Viņš uzkāpa ar priekškājām uz stabiem. Kopējiem bija viņš jāvelk nost.

Farmā bija daudz cūku, piļu, vistu, trušu un citu kustoņu.

Tā pavadītā diena farmā bija ļoti patikama un sagādāja daudz pārsteigumu.

ILZE STAUVERE, 1. ģ. kl.

J a u n i b a .

Ai Dieviņi, ai Dieviņi,
Par meitiņu viegla dzīve!
Dzīvo bites vieglumiņu,
Ābelziedu baltumiņu.

Es mutīti nomazgāju
Āboliņa rasiņā
Lai zied mani vaigu gali
Kā sarkans āboliņš.

Es savos bāliņos
Skanēdama vien staigāju:
Skan zilītes, skan krellītes,
Skan vizuļu vainadziņš.

Tautas dziesmas.

SAŠŪTĀ DIENA.

Šāku skolas dienu kā parasti. Pēc pirmās klases mums ir šūsana. Ši nodarbība ir svarīga kā zēniem, tā arī meitenēm. Mūsu uzdevums ir uzšūt kreklu, un šodien ir pēdējā diena to pabeigt. Es šuju. Steidzos, un, kad esmu pabeidzis, tikai tad ievēroju, ka viss ir sašūts otrādi!

Ak velna milti! Nu ir atkal viss jāatārda valā un jāpāršuj par jaunu.

Drīz man rokā ir tikai lupatu kaudze. Šaubos, vai tā jel kad izskatīsies pēc krekla.

Es cīnos. Skolotājs man palīdz. Beigās kreklis daudz maz pareizi sašūts.

Priecīgs velku šo savu pirmo paštaisīto kreklu mugurā un skatos spoguļī. Nodomāju - nav pārāk slikts. Pa gabalu tas izskatās kā labs, veikalā pirktis kreklis. Tikai tuvāk apskatot var ievērot, ka tā tomēr nav. Apkakle ir piesūta šķībi. Dažās vietās izlaistas vīles. Šur tur skrandaini gali. Gar

piedurknēm gandrīz vai špices. Kad kreklu esmu labāk izpētījis, atklāju un neprotu, ka šuvējs gan neesmu.

Mājās mamma to arī rūpīgi apskata un nosaka: "Pirmie kucēni jāslīcina!"

Man pašam nu kreklis izskatās kā pirmā pankūka, kas piedegusi apakšā, bet virsū vēl jēla.

No dienas grāmatas izrakstījis

MARTIŅS OZOLIŅS, 1. ģ. kl.

MANŠ DRAUGS.

Staigā tas uz dētrām kājām,
Dzīvo tik pa savām mājām.
Draugs viņš nav ar kājiem,
Drāžas pakal zaķiem.

Labprāt ar tevi spēlētos,
Ja tu to tā vēlētos.
Ja tu iesi peldēties,
Viņš tev ātri pakal skries.

Pastnieks, maiznieks, pieninieks
Viņa lielais ienaidnieks.
Redzot tos viņš stipri ries,
Un tie ļoti baidīsies.

Viņa vārds ir Peppers,
Viņš ir vācu šeperds.

ANDRIS ORTMANIS, 1. ģ. kl.

P i e s ā r ņ o š a n a .

Ķilvēki ir ļoti slinki. Piemēram, ja kāds ēd šokolādi vai kaut ko citu, parasti nomet papirus zemē. Padomājiet, cik daudz netīrumu ār gaisā un cik daudz dzīvsudraba ir Otavas upē! Tas ir ļoti svarīgi. Neviens negribētu staigāt ar gāzes masku visu savu mūžu. Ja kāds maza bērns uz tevi skatās un tu nometi papirus zemē, viņš arī darīs to pašu. Tāpēc paturī papirus rokā un, kad tu būsi mājās, iemet atkritumu tvertnē. Ir valstis, kurās, ja tu tur nomet kādu papīru zemē, tu vari dabūt maksāt simts

līdz pieci simti dolāru sodu. Kad tu redzi kādu papīru uz zemes, paņem to augšā un iemet atkritumu tvertnē. Lūdzu!

INGRĪDA KALACIS, 6. kl.

DZIMTĒNĒ.

Mans dzimtais dārzs
Ar putnu dziesmām skaļām,
Ar pavasara smaržām saldajām, -
Tu sliksi ozolzarū ēnā
Un glaudi mani dārgām atmiņām.

Ir karsta vasara,
Kad sēdu upes krastā
Un raugos vilņu rotaļā...

Ir ārā barga sniega vētra,
Un tomēr gaiši istabā,
Kur svētku eglīte un kamins silda...

Lai kurp es ietu,
Gaišums tavš man līdzī ies
Un dzimtās saites nepārtrūks.

MARTIŅS OZOLIŅS, 1. ģ. kl.

* * * *

Dieva pasaule,
Cik skaista tu esi!
Raibā dzīve,
Cik tu man mīlāk

R. BLAUMANIS.

S L I N K U M S .

... un tad es apguļos koka ēnā,
salieku rokas zem galvas
un domāju par vabolēm.
Vaboles nepiepūlē.
... un tad es pagriežos uz sāniem un
skatos, kā skudra šūpojas smilgas
galā virs mana deguna.
Skudrai esot sesas kājas... Lai ir -
neesmu kurpnieks.
... un es griežos uz otriem sāniem,
un tur ir miegs.

OLAFS STUMBERS. - 5 -

APVIDUS SLĒPOŠANA.

Lai gan Alpu veida jeb nobraucienu slēpošana ir samērā jauna, tad apvidus jeb pārbraucienu slēpošana ir jau sen pieņemta. Slēpošanas prieks ir sācies jau vairākus tūkstoš gadus atpakaļ Skandināvijas zemēs. Visvecākās slēpes ir bijušas taisītas no koka un apvilktas ar roņa ādu. Daudzus gadus bijusi parāsa vienai slēpei būt īsākai un otrai garākai. Ar laiku abas slēpes sākušas taisīt vienādā garumā. Ap 1800. gadu kāds norvēģu mūks ar šo slēpošanas veidu ir iepazīstinājis šveiciešus, un drīz šāda veida slēpošana sākusi strauji izplatīties. Pirmā pasaules kara laikā kalnu karaspēka vienības lietoja slēpes kaujas apmācībām. Šinī laikā lietoti piemēroti zābaki un siksnas slēpju piestiprināšanai. 1939. gadā somu armijas vienības uz slēpēm izglāba savu zemi no daudz spēcīgāka ienaidnieka iebrukuma. Bet ne jau tikai karjiem vien ir šāda veida slēpošana domāta. Jau daudzus gadus simteņus cilvēks ir priecājies būt tuvāk dabai un vērot viņas skaistumu. Ir liels prieks lauzt ceļu caur piesnigušajiem kokiem, atpūsties pakalna galā un vērot it kā ar dimantiem piebirušo sniega baltumu sev visapkārt. Tas vislabākais no šāda veida slēpošanas ir tas, ka var piedalīties visa ģimene un priecāties visi kopā.

PĒTERIS GOLDE, 6. kl.

H O K E J S .

Man ļoti patīk hokeja spēle. Es esmu vienā zēnu hokeja vienībā. Man ir divas reizes nedēļā jāiet vingrināties. Es to daru ar lielu prieku. Vingrināties es eju tikai tad, kad mani skolas darbi ir pabeigti. Slidotavā, kur es vingrinos, nav tālu no manas mājas. Slidotavā mani sagaida citi draugi. Mēs uzvelkam slidas un sākam slidot un spēlēt hokeju līdz kamēr mēs nogurstam. Kad esam noguruši, tad zinām, ka esam labi vingrinājušies un ka varēsim spēlēt hokeju sacīkstēs.

VIKTORS TRENCIS, 6. kl.

ZIEMSVĒTKI FLORIDĀ.

Montreālā bija sniegs, kad braucām uz Floridu. Bet kad iebraucām Floridā, bija ļoti karsts. Vecmāmiņa un vectētiņš bija ļoti priecīgi, kad viņi mūs ieraudzīja un veda mūs uz savu māju. Man patika ļoti dārzs ar oranžiem, banāniem un citiem augļiem. Labāk par visu man patika, ka varēju gulēt, cik tik gribēju, jo nebija jāiet uz skolu.

LILIJA SKUJA, 4. kl.

KO ES DABŪJU ZIEMAS SVĒTKOS.

Es dabūju daudz apsveikumu kartiņu no maniem draugiem. Baznīcas eglītes vakarā es vinnēju vienu lielu rozā suni. Es viņam iedevu vārdu "Lucky". No Ziemas svētku veciņa es dabūju daudz labu lietu. Vislabāk man patikās viena kaste pilna ar spēlēm. Es vēlētos kaut tādi svētki nāktu biežāk.

ANDRIS GOLDE, 3. kl.

PALAI DNĪBAS TĒRVETĒ.

Pagājušā vasarā es biju Tērvetes nometnē un man tur patika. Man tur garšoja ēdieni un es satikos ar jauniem draugiem, no kuriem man vislabāk patika Mārtiņš. Man arī patika peldēties un patika kara spēles. Kādreiz mēs, puikas, arī bijām palaidņi un kaitinājām meitenes. Mēs saķērām sienāžus un mazas vardītes un palaidām meiteņu istabā. Viņas kļiedza un noskaitās. Reizēm arī Dindzāna kundze uz mums bārās, bet mums pērienu nedeļa. Vakaros mēs gājām arī taisīt jocīgus troksņus aiz meiteņu mājas, lai baidītu meitenes. Vienu vakaru tur viens lielais puika ar lielo meiteni gribēja bučoties. Tad mēs ar Mārtiņu sākam spēlēt kāzu maršu, un viņi palika ļoti dusmīgi. Vakaros Mārtiņš man stāstīja, kā viņam gājis Amerikas nometnē iepriekšējā vasarā. Tērvetē viņam patika daudz labāk. Es gaidu vasaru, kad varēšu atkal iet uz nometni.

ERNESTS SKUJA, 6. kl.

SVĒTKU EGLE.

Zvaigznīte
Pašā egles galā
Spīd pasaulē,
Spoža un skaista.
Tā ir mīlestības simbols,
Svētku miers un klusums.
Pati egle krāšņa un cēla
Stāv stalta istabas kaktā,
Un mīlu roku gādātās dāvanas
Gul spožos papīros pie egles
k ā j a s.

ANITA PORIETIS, 3. ģ. kl.

MANAS VARDĒS.

Kad nometne beidzās, mēs braucām uz mūsu vasaras māju. Pirmā diena bija steigas pilna. Mēs tur pavadījām četras nedēļas. Pirmajā nedēļā es iepazinos ar višiem cilvēkiem. Tur bija vairāki puikas manā vecumā. Viņi man parādīja, kur var noķert vārdes. Es atradu arvien lielāku un labāku vardi katru vakaru. Vienu vakaru es saķēru četras vārdes un ieliku viņas izlietnē, ūdenī, bet visu nakti viņas visu laiku leca ārā. Es nedabūju gulēt visu nakti.

Kādu dienu es noķēru lielu "vērsvardi", kuŗa bija apēdusi mazu, mazu zivtiņu. Peldot es noķēru vēl vienu mazu vardīti. Es noliku viņu uz sava dvieļa. Kad atnācu atpakaļ, mazā vardīte bija pavisam sausa. Es aizgāju uz mūsu māju, ieliku viņu mazā glāzītē un uzlēju no krāna aukstu ūdeni. Bet tad tā vardīte palika pavisam stīva, un es ievēroju, ka tas bija karstais ūdens ko viņai tiku uzlējis. Vardei bija ļoti karsts, un es domāju, ka viņa nomirs. Es ieliku viņu mazā sērkokciņu kastītē un noliku jūrmalas smiltīs. Es uzliku smiltīs mazu krustiņu, bet pēkšņi vardīte izrāpās ārā no kastītes un aizleca uz ūdens malu.

MĀRTIŅS PALEJS, 6. kl.

CEĻOJUMS UZ ELLI.

Skaistā, saulainā rītā paņēmu savu riteni un devos ekskursijā. Pie skolas jau gaidīja Māra. Pēc dažām minūtēm arī Asnāte atbrauca. Mums vēl bija jāgaida Aina un Ināra, kuŗas vēl nebija ieradušās. Pēc pusstundas viņas vēl nebija klāt. Mēs vairs negaidījām un devamies uz Makdonalda farmu. Pusceļā mēs apstājamies un paēdām pusdienas kādā skaistā pļavā. Māra izklāja sarkano galdautu. Tad mēs izpēmām maizītes un sākām ēst. Mēs nebijām ievērojušas, ka aiz lielā ozola lūrēja liels bullis. Vienīgā, kas ieraudzīja viņu, bija Māra, kas vēl bija otrā pusē sētai. Viņa kļiedza: "Bēdziet, ātri, ātri! Atstājiet mantas un skrieniet šai pusē sētai! Jums nāk liels bullis virsū!"

Laikam mēs jau bijām par vēlu, jo bullis mums dzinās pakaļ, un drīz dabūjām pamatīgu belzienu no aizmugures un ieripojām dziļajā grāvī. Tur mēs ilgu laiku gulējām nesamaņā.

Kad uzcēlos, bija miglains un ļoti karsts. Pakratīju Asnāti un viņa uzmodās.

"Kur mēs esam?" viņa jautāja.

"Es nezinu. Iesim paskatīties. Varbūt atradīsim kādu, kas mums varēs pateikt, kur mēs atrodamies," es atbildēju.

Tālmā mēs redzējām uguni, tādēļ mēs devamies uz to pusi. Kļuva karstāks un karstāks. Nu mēs varējām saredzēt, kas tur notiek. Lieli katli burbuļoja, un zem tiem kurējās uguns.

"Piedošanu. Vai jūs meklējat kaut ko?" prasīja glīts vīrs.

"Jā, mēs gribētu zināt, kur mēs atrodamies," Asnāte teica.

"Kur jūs esat? Vai jūs patiešām nezinat?"

"Nē," es atbildēju.

"Jūs taču esat ellē!"

"Ellē? Kāpēc mēs šeit esam?" Asnāte prasīja.

"Es nezinu, kāpēc jūs esat šeit, bet es zinu, ko jūs darīsiet. Jūs maisīsiet tos piķa katlus."

Pa to laiku mēs nemaz neievērojām, ka viņam vairs nebija tā skaistā veste ar biksēm, bet viņš nu bija viss spalvains ar lielu asti. Galvā bija uzauguši ragi un rokā viņš turēja garu dakšu.

"Nu, tagad ejat strādāt!" viņš mūs pagrūda ar dakšu.

Dienu un vakaru mēs tur maisījām tos katlus. Velni Asnāti kaitināja, jo viņai bija daudz vasaras raibumu. Viņa kļuva nikna un iespēra velnam. Velns laikam par stipru pagrūda Asnāti. Es neredzēju, kas īsti notika, tikai dzirdēju "PLUNKS", un Asnāte nekur vairs nebija atrodama.

Kad es nostrādāju četras pilnas dienas lielajā elles karstumā, mani piesauca pie vecā velna.

Viņš man teica: "Tā kā tu šeit centīgi strādāji un nemaz preti nerunāji un darīji, ko velni pavēlēja, tad nu mēs, velnu padome, esam nolēmuši, ka tu vari doties atpakaļ uz pasauli."

"Paldies, paldies!" es iesaucos.

"Nu tad, ej uz raķešu staciju un brauc mājās," vecais velns teica.

Raķešu stacija bija tukša. Es tur biju vienīgā. Acīmredzot neviens cits nebija izpelnījies vecā velna labvēlību.

Tad man pienāca klāt raķešu kapteinis. Viņš jautāja: "Vai esi gatava braukt?"

"Jā," es atbildēju.

Viņš piespieda pogu, un aizlaidāmies tumsā. Pa ceļam es aizmiglu. Kad uzmodos, atrados slimnīcā. Cik labi, ka tiku ārā no elles.

SILVIJA PORIETIS, 2. ģ. kl.

G U R K I .

S k i c e .

Mārtiņš: (Smejas.) Ha, ha, ha... ha. Jānis izvilka biļeti. Viņš būs Ziemsvētku vecis mazajiem bērniem mūsu skolā.

Anna: Ko? Jānis! Oh, tu mānies!

Mārtiņš: Nē, tiešām! Viņš izvilka biļeti un spēlēs Ziemsvētku veci koncertā. Viņš izdāļīs bērniem saldumus un apvaicāsies, ko tie vēlētos Ziemsvētkos.

Anna: Kāds Ziemsvētku vecis viņš būs! Tik mazs, bailīgs un tievs! Bērni nekad neticēs, ka viņš Ziemsvētku vecis.

Mārtiņš: Tajā kostīmā bērni pat neredzēs viņu! Ha, ha, ha... ha, ha, ha ... ha!

(Ienāk Jānis ar lielu kasti, seko Silvija un Edgars, abi smiedamies.)

Silvija: Vai jūs dzirdējāt, ko darīs Jānis?

Edgars: Silvija, visi jau to zin! Mulķīgs jautā jums.

Mārtiņš: Kuram tu atdosi šo pienākumu, Jāni? Man vai Edgaram?

Jānis: Nevienam! Es to novinnēju un to pildīšu. Tikai tāpēc, ka esmu mazs, nenožīmē, ka es nevaru nekā darīt. Man ir apnicis! Katru reiz es atdodu projām visādus darbus tikai tādēļ, ka esmu mazs. Tagad tam ir gals!

Mārtiņš: Viņš patiešām tēlos Ziemsvētku veci?!

Jānis: Jā, tā nu tas būs. Sveiki! Uzredzēšanos koncertā!

(Jānis aiziet. Bērni paliek stāvam atplēstam mutēm.)

* * *

(Bērni stāv skaisti sagērbti un gaida Jāni. Viņš ienāk jocīgo kostīmu mugurā.)

Mārtiņš: Ceru, ka bērni nekā neteiks un neuzzinās, ka tu neesi īstais Ziemsvētku vecis!

Silvija: Tas tev nepatiks.

Jānis: Kāpēc- viņi neticētu?

Anna: Tu redzēsi!

Edgars: Jā, tu redzēsi!

(Jānis iziet ārā. Drīz viņš atskrien atpakaļ.)

Jānis: Viņi raud un domā, ka esmu sarāvis. Ko darišu?

Silvija: Kaut kas jāizgudro.

Anna: Jā. Hm... ko darīt?

Mārtiņš: Jā, zinu! Pateikšu bērniem Ziemsvētku vecis te, siltākā klimatā, kūst, jo ziemeļos ir ļoti auksts.

Edgars: Jā, un ja viņš ēdis gurķus, tad paliks lielāks un stiprāks.

Anna: Gurķus?

Edgars: Jā. Tie padara asinis aukstākas, jo asinis ir karstas.

Anna: Labi! Ej, pateic to bērniem, un kad tu atgriezīsies, Edgars jau būs uzvilcis kostīmu un tēlos Ziemsvētku veci.

Jānis: Jūs esat gudri!

Silvija: Tagad viss būs labi.

Anna: Jā

* * *

Mārtiņš: Mēs gan tevi izglābām vakar, Jāni!

Jānis: Jā, bet jūs labāk nerādāties šodien un neļaujiet nevienam jūs redzēt!

Edgars: Kāpēc?

Jānis: Jo, lūk, visi bērni ir slimi.

Mārtiņš: Ko? Visi? Kāpēc?

Jānis: Visi bērni saēdušies par daudz gurķu, lai palikti lieli un stipri kā Ziemsvētku vecis. Ceru, ka viņu mātes nekad neuzzinās kā ideja tā bija'.

(Visi stāv ar atplestām mutēm, un Mārtiņš iesit sev pašam pa galvu.)

ANNA MIGLONS, 2. ģ. kl.

ATMIŅAS.

Atmiņas -
Skrien manās domās
Bez atļaujas.

Nežēlīgi
Aicina asaras,
Kas lēnām līst uz vaigiem.

Atmiņas -
Tās pārmainīt nevar.
Līdz mūža galam
Tās būs.

RENĀTE DINDZĀNS, 3. ģ. kl.

DIENA.

Agri no rīta
Viss ir kluss.
Diena nav vēl sākusies.
Dažas stundas vēlāk,
Cilvēki steidzas
Uz darbu, skolu vai citus.
Drīz laiks nākt mājās,
Lai vakariņas ēstu
Un atpūstos no dienas gaitām.
Tumsa ir klāt, laiks gulēt iet.
Diena ir beigusies,
Bet rītu būs atkal cita.

Ruta Vītiņš, 3. ģ. kl.

SLĒPJU ZĀBAKI

Kādā slēpošanas izbraucienā, kad diena bija galā, es nolēmu slēpot pa garu un grūtu kalna ceļu. Mans tēvs man atgādināja, lai pasteidzoties, jo gribējām drīz vien braukt mājās. Es iesēdos krēslā, kas uzvilka mani pašā kalna augšā un tad sāku laisties lejā. Slēpes sāka slidēt ātrāk un ātrāk, jo sniegs bija slidens. Gandrīz pašā kalna piekājē bija daudz mazu pakalniņu - it sevišķi viens, kurā es neredzēju! Pa to es uzšāvos augstu gaisā un tad zaudēju līdzsvaru. Galva man atsitās ledū...

Kad pamodos, gaisā bija sveša smarža. Paskatījos uz augšu un redzēju spilgtu objektu, spilgtāku par sauli, un tad tas nozuda. Sekoja milzīgs sprādziens, un debesis apgaismojās!

Es skatījos kādu laiku un gribēju steigties lejā, bet nebija slēpju. Kāds bija tās papēmis. Sāku soļot lejup un drīz sasniedzu lielo māju kalna piekājē. Tur nebija neviena cilvēka. Nebija ne slēpju, ne automašīnu. Es nesapratu, kas noticis. Tad redzēju, ka tilts bija izārdīts un daudz automašīnu bija tilta otrā pusē. Palika tumšs ļoti ātri, un es noguris iemīgu pie lielās mājas durvīm.

Tad kāds man piegrūda un es pamodos. Rija rīts. Es prasīju, vai viņš dzirdējis sprādzienu, bet viņš nebija to manījis. Tad uzreiz man bija divi lieli pārsteigumi. Es biju atkal atpakaļ kalnā, slēpēm kājās! Kad gājām atpakaļ uz lielo māju, es meklēju savas pēdas, bet nevarēju atrast.

Tieši gadu vēlāk lasīju avīzē virsrakstu "Lidmašīna aizdegas". Tā bija nogāzusies kalnos un saplīsusi gabalu gabalos. Nav bijis neviena aculiecinieka, jo tilts pāri upei bijis sagāzies. Tikai viens no pasažieriem esot izglābies - zēns, ko atraduši netālu no lidmašīnas drupām slēpju zābakiem kājās.

ANDRĒJS PALEJS, 1. ģ. kl.

KANĒPES.

M] ontrealā, 30. novembrī Dr. Farnsworth ziņo par novērojumiem kanēpju smēķēšanā. 1969. gada aptaujā ir pierādījies, ka 28 % McGill universitātes studentu ir izmēģinājuši smēķēt kanēpes. 1967. gadā Harvarda universitātē 50 % studentu ir lietojuši šo narkotiku.

Dr. Farnsworth ir izmeklējis cilvēkus, kuri smēķē kanēpes, un novērojis, ka kanēpju smēķēšanai ir ļaunas sekas. Lielākā daļa kanēpju smēķētāju saka, ka, smēķējot kanēpes, viņiem ir vieglāk sarunāties un sadzīvot ar citiem cilvēkiem.

Kaut gan pailābān vēl nav pierādīts, ka kanēpju smēķēšana ir kaitīga veselībai, tomēr smēķēšanas iespāids pamazina mācīšanās spējas. Kanēpju smēķētājiem liekas, ka viņi dzīvo it kā kādā labākā pasaulē. Apmēram 10% kanēpju smēķētāju nonāk tik tālu, ka viņiem ir jāsāk lietot stiprākas narkotiskās vielas. Šie cilvēki tad kļūst par narkotikiekiem.

Dr. Philips domā, ka bieži slikti ģimenes apstākļi jauniešus noved pie narkotisku vielu lietošanas. Jauniešiem nav problēmu ar narkotiskiem līdzekļiem, ja viņi ir auguši ģimenē, kur vecāki ir godīgi un rāda labu priekšzīmi saviem bērniem.

ANITA PORIETIS, 3. ģ. kl.

Mikla: Pa vienu caurumu iekšā, pa trim ārā, un tad tik ir īsti iekšā.

SLĒPOŠANA.

Ir daudz un dažādi ziemas sporti. No visiem tiem na vislabāk patīk slēpošana. Ir ļoti skaisti slēpot saulainā dienā. Slēpošana ir arī veselīgs sports. Ir daudz un dažādi slēpošanas veidi. Viens no tiem ir slēpot pa līdzenumu. Man vislabāk patīk laisities lejā no kalna ar lielu ātrumu. Seit, Kanadā, kalnu ir daudz un nav tālu jābrauc, lai tiktu uz tiem. Lai slēpošana būtu droša, ir nepieciešami labi slēpju zābaki, slēpes un citi piederumi. Lai būtu silti, ir vajadzīga laba slēpošanas jaka, bikses un cimdi. Ja viss tas ir sagādāts, tad tikai vajadzīga katra sestdiena brīva, lai varētu braukt slēpot. Kad būšu vecāks, es vēlos aizbraukt uz Šveices alpiem un tur slēpot pa lielajiem kalniem.

RICHARDS JANITĒNS, 7. kl.

PIRMAIS UN PĒDĒJAIS VĀRDS.

Mans vārds ir viens, tas liksies skarbs:
Kad gars tev ir kūtrs un saīdzis,
Kad pats sev par lāstu tu palicis,
Viens vienīgs tad ir līdzeklis:
D a r b s .

RAINIS.

Izdevējs: Latviešu skola Montreālā.

Redaktori: Anita P o r i e t i s un 3. ģimnāzijas klase.

Vāks: Nikolajs G a r a i s .

Korektūra: Elza R u d z i t a .

Techniskā apdare: Mārtiņš S t a u v e r s .

Iespiedējs: Montreālas latviešu ev.-lut. Trīsvienības draudze.
